

L'exercici vital de Glück

 libresvalencians.com/Lexercici-vital-de-Gluck_va_19_320_0.html

Vita Nova. Louise Glück (Mariano Peyrou, traductor) Editorial Pre-textos. València, 2014

Segurament una de les poesies més interessants que podem gaudir actualment és la nord-americana, i entre aquests autors que paga la pena llegir tenim a Louise Glück, poeta molt premiada i una de les més conegudes al nostre país gràcies a les traduccions de Pre-Textos, que començà amb *El iris salvaje*, el 2006, un dels poemaris més celebrats, i que ha continuat la feina amb *Ararat*, el 2008, i *Las siete Edades* i *Averno*, el 2011.

A *Vita Nova* trobem els elements repetitius de Glück: introspecció, equilibri entre l'anàlisi fred de les relacions amoroses i un cert sentimentalisme, referències a mites clàssics i a somnis. Publicat originalment al 1999, *Vita Nova* parla de la ruptura d'una parella i barreja, com és habitual en l'autora, el sentit de la pèrdua –i no només de la persona en qüestió, sinó de l'esperança i de la idea que tenia d'ella «Mi amor se está muriendo; mi amor / no sólo una persona sino una idea, una vida»–, la culpabilitat o el fet d'adonar-se de la pròpia insuficiència, i la comparació entre ficció, realitat i pensament. Com en altres llibres, el to auster amb què ens conta les ferides –l'amor sempre està entés com una mena de devastació interior, un risc– aconseguix que es reflectisca en nosaltres la història i que, d'alguna manera, la completem amb la nostra emoció. Aquesta austeritat –o sequedat, de vegades– naix del «dret de vet» que té l'autor sobre el que escriu: l'experiència fonamental de l'escriptor, diu aquesta poeta, és la impotència, voler escriure i ser incapaç, voler escriure diferent i ser incapaç, i així l'exercici de voluntat és un exercici de negació.

Un altre dels temes interessants en la seua poesia és la família, com canvien les relacions amb el pare i la mare al llarg dels anys i què signifiquen. Família, el nucli on aprenem a estimar i també on n'aprenem el revers, a ferir i ser ferit. Com diu ella en el darrer poema d'*Ararat*, «desde el principio, / desde niña, creí / que el dolor quería decir / que no me amaban. / Que amaba, quería decir».

El iris salvaje, publicat dos anys després, és possiblement el seu millor llibre, més complex i complet, on ha aconseguit major unitat. Hi ha tres veus: la de les flors del jardí que s'adrecen al poeta i jardiner, la del poeta i jardiner a les flors i la de Déu. Hi demostra la seua gran capacitat d'observació i el contrast –que a mi em sembla continu en la seua obra– entre el món interior i l'exterior, des del qual naixen sempre les epifanies, les decepcions i el rebuig.

Tant *Las siete edades* com *Averno* tenen un to més al·legòric. La narrativa es basa en els mites grecs, en un espai més intemporal i potser menys dramàtic. Per exemple, *Averno* es basa en el mite de Persèfone, i en tots dos ens parla del pas del temps i de la contemplació de la mort, cada vegada més propera.

No importa quin llibre elegisca el lector per conèixer aquesta autora perquè de segur que continuarà llegint-la: la manera amb què els poemes flueixen, l'estil directe i depurat, i el fet que els versos de l'autora ens duguen sempre a la pròpia reflexió –en el seu aprenentatge de la vida ens hi trobem també nosaltres– la converteixen en una escriptora a la qual sempre tornem.

Maria Salvador Lluch

Revista Lletres Valencianes núm. 40